

קונטרס
שיחזת
קודש

שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם

ספה"ק מאור עינים פרשת נח ד"ה ויהי כל הארץ

פרשת ויחי - חזק תשפ"ג
♦ גליון קכה ♦

החזרות נרמה

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

©

מודעה ובקשה
כל זכיות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

....

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הבהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תוכן ענינים

שיעור א'

ג

יש אותיות נפולות בין הנויים - ג + אדם שחי עם הקב"ה משתנה אצלו דברים - ג + אדם שלא חי עם הקב"ה הוא משעמם לו בחיים - ג + צריכים לחפש את הניצוצות שיש בכל מקום - ד + אברהם אבינו התחיל לחבר את העולם להקב"ה - ד + אדם שעושה משהו משפיע על כל העולם - ד + אומות העולם חיים מאותיות התורה - ד + בלי התורה אין כוח לשום דבר - ה + צריכים לדעת שיש תפקיד ביד ואסור למעול בוה - ה + יש תורה ויש אור התורה - ה + הקב"ה בורא את העולם מחדש כל שנייה ורנע - ה + הדומם צומח וחי ומדבר כולם חיים מהקב"ה - ו + בעולם שנה נפש יש חיות התורה - ו + אדם שחי בנתק זה משפיע עד פארזי - ו + הקב"ה רוצה כזה חיבור שישפיע כל כולם - ז + עבודה לחפש את הקב"ה לא נגמרת אף פעם - ז + העולם מורכב מד' יסודות - ז + צריכים לקחת אחריות על מה שעושים - ז + עצם החיבור נתן לאדם כוח להמשיך הלאה - ח + כל העולמות וכל האומות יש להם חיות רק מהתורה - ח

שיעור ב'

ט

התורה הוא חכמה עילאה - ט + הקב"ה נתן לנו כוח לנאול את הניצוצות - ט + לכל מקום שאדם מגיע יש עליו לתקן שם משהו - ט + לתקן או לא תלוי בחשיבה שלך - ט + עבודה שלנו הוא מהפרט אל הכלל - י + כנזן שיש עבודה פרטי אבל כוח מקבלים מהכלל - י + סיפור עם הבעש"ט הק' - י + אפילו עלה אסור לקטוף - יא + אדם שלא חי עם הקב"ה מפרנס את הקליפות - יא + הנויים נבראים מהפגמים שלנו - יא + אני בעצמי יצרתי את ההתנגדות מולי - יב + הדור הפלגה רצו להראות את עצמם לכולם - יב + בכל מקום יש אותיות שמחיה אותם - יב + אברהם ידע

איזה שם לתת לכל אחד – יב + להכניע את הגוי תלוי בעבודה הפרטי שלך – יג + הצדיקים
 היו מוציאים את החיות מהגויים – יד + הגלות הוא כי עלינו לברר אותיות בכל מיני
 מקומות – יו + הגלות הוא בגלל עצלות המחשבה – יא

יום א' פרשת ויגש ר"ח טבת

שיעור א'

על כולם, ואדם כזה נמצא במוחין דגדלות כל הזמן, ויש לו עוז וחדווה במקומו, ויש לו התחדשות ומתחבר לכולם, וזה קרבה אל נפשי גאלה, ומכין כלי לקדושה ומעלה את כל הניצוצות שלו להקב"ה, וממתיק דינים ומשפיע שפע ברכה והצלחה וכל מיני דברים טובים לעולם.

**אדם שלא חי עם הקב"ה
הוא משעמם לו בחיים**

אבל אדם שלומד תורה רק בשביל הידע, אז הוא חי בנתק והוא נמצא בקטנות המוחין, ואדם כזה משעמם לו כל הזמן, ואין לו חידושים והכל אותו דבר בלי שום שינוי, וגם אז אין השם שלם ואין הכיסא שלם, ר' אשר קרא לזה עצלות המחשבה, כי אדם שכבר לומד תורה במקום להפעיל את המחשבה ולהגיע לנותן התורה, הוא מתעצל מזה וחושב רק על הידע של התורה, ואדם כזה לא רק שלומד תורה בשביל עצמו אלא גם מוריד את זה למקומות עוד יותר נמוכים מעד עכשיו.

יש אותיות נפולות בין הגויים

איתא במאור עינים (ד"ה ויהי כל הארץ). יסוד המאמר, שיש אותיות מהתורה שנפלו בין האומות, ומהם חיות האומות, דברנו עד עכשיו שכל העולם נברא באותיות התורה, יש אותיות של חכמה עילאה שאותם אנו לא רואים כלל וזה אור התורה, ויש את האותיות שאנו רואים שזה חכמה תתאה, אדם שלומד את התורה רק בשביל הידע אז לא מגיע לאור התורה ולנותן התורה, אבל אדם שלומד כדי להגיע לנותן התורה אז מגיע לאור התורה.

**אדם שחי עם הקב"ה
משתנה אצלו דברים**

ולהגיע לזה הוא אך ורק על ידי אמונה, ואז מגיעים עד אין סוף ב"ה ולחיות של התורה, אדם שלומד את התורה כדי להגיע לנותן התורה, אז יש לנו חיות ומשתנה דברים אצלו, והתורה שלו משפיעה

מצב של יכירו וידעו כל יושבי תבל, כל החיות של הקליפה הוא מאותיות התורה שנפל לשם, וברגע שמחזירים את זה להקב"ה עד נהיה בירור עד וכל הרשעה בעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. הרשעה הוא לא הרשעים אלא זה כוח הקליפה שמשלת על הרשעים שיעשו רע אחד על השני.

אדם שעושה משהו משפיע על כל העולם

אבל הכל תלוי בעבודה הפרטי שלי, קרבה אל נפשי גאלה, כל פעם שיהודי עושה פעולה זה משפיע לא רק על עצמו אלא על כולם, עלי ועל כל בני ביתי ועל כל הנלוים אלי ועל כל בני ישראל עמיה, וכאן הולך המאור עינים להרחיב את הענין שכל דבר שאדם עושה משפיע לא רק על עצמו אלא גם על כולם ועל כל העולם כולו.

אומות העולם חיים מאותיות התורה

יסוד המאמר, שיש אותיות מהתורה שנפלו בין האומות, ולא רק אתה חי מהאותיות התורה ולא רק העולם חי מאותיות, אלא גם אומות העולם חיים מאותיות התורה, ומהם חיות האומות. ואותיות אלו חסרים מהתורה, כי כרגע הם בין האומות, והם יודעים שברגע שיהודי מעלה את האותיות הללו להקב"ה לא נשאר להם שום חיות, ולכן נלחמים איתן בכל הכוח כדי שיישאר

צריכים לחפש את הניצוצות שיש בכל מקום

כלומר יש את התורה בעצמה שזה אנכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אנא נפשאי כתבית יהבית, וזה נקרא שאתה מחובר ישירות לחיות של התורה, ואחרי זה יש לנו קליפת נוגה, ושם יש לאדם ברירה או ללכת עם המחשבה שלו ולהתחבר להקב"ה או לרדת ח"ו עוד יותר למטה, ואחרי זה יש את הרשעים שלקחו את התורה לקליפות ח"ו, עבודת האדם הוא לדעת שאתה יהודי וישראל ואורייתא וקוב"ה חד הוא, ולך יש עבודה של בכל דרכיך דעהו, לחפש את הניצוצות שיש בכל מקום ולהעלות אותם להקב"ה, וזה נקרא לחבר את החכמה תתאה עם החכמה עילאה, וברגע שאדם מחזיר את כל התורה לחיות ולשורש שלו זה בחינת משיח.

אברהם אבינו התחיל לחבר את העולם להקב"ה

ותהליך הזה להחזיר את התורה לשורש התחיל מאדם הראשון, וכמו שמסביר **הרמב"ם** שלפני זה היה ברור לכולם שיש בורא ומנהיג לבירה, ועם זה התרחקו מזה עוד יותר ועוד יותר, וגם התבלבלו כל הזמן עוד ועוד, עד שהגיע אברהם אבינו והוא התחיל לחבר את העולם לתורה ואת התורה לנותן התורה, ועד היום הזה אנו עסוקים בבירורים עד שיהיה

מצווה לקיים, ויכולת להעלות את זה להקב"ה ואז להרים לא רק אותך אלא את כל הסביבה שלך ואת כל העולם כולו, ואז במקום זה הלכת ולקחת את זה לעצמך, וזה נקרא שמעלת בתפקיד שנתנו לך, עבודת האדם הוא להאמין שכל חיות אומות העולם הוא מהתורה.

יש תורה ויש אור התורה

כל החיות של אומות העולם באים מלשון הקודש. אבל להבין ענין הדיבור של כל האומות בלשון הקודש, הלא לכאורה לשון זו מיוחדת לבני ישראל, ומה השייכות של כל האומות ללשון זו. **הענין הוא, כי הנה איתא בזה"ק באורייתא ברא קודשא ב"ה עלמא.** היינו, שהקב"ה ברא העולם ע"י אור קדושת התורה. ועם אותיות התורה נברא העולם, יש נר מצוה שזה התורה והמצוות, ויש תורה אור שזה האור התורה, ויש המאור שבה שזה הקב"ה בעצמו ששם אין לנו שייכות כלל, הקב"ה מוריד את עצמו לתוך אור התורה ומשם לתוך התורה, הקב"ה ברא את העולם עם אור קדושת התורה.

הקב"ה בורא את העולם מחדש כל שנייה ורגע

ולכן עם הקב"ה ברא את העולם עם התורה ולכן בכל דבר יש בתוכו אותיות מהתורה, וכמו שיש יצרן ואתה חייב לפעול לפי הוראת היצרן כי אם לא המכשיר יתקלקל לך לגמרי, אותו

להם קיום, והם מוכנים להילחם איתך שיהיה להם את הכוח העליון הזה, שלמה המלך הצליח להכניע את כל בני ישראל תחת התורה ואת כל אומות העולם תחת התורה, ובעצם זה מה שיקרה לעתיד לבוא ומלאה הארץ דעה את ד'.
את ד'.

בלי התורה אין כוח לשום דבר

ועל האדם להעלותם ולבררם על ידי שילמד תורה לשמה, ובלי התורה שום דבר לא מתחיל ואין לך כלל כוח לזה, נכון שיהודי הוא חלק אלוקי ממעל כי ישראל אורייתא וקוב"ה חד הוא, אבל החלק אלוקי ממעל נמצא בגשמי ויש שם מעט אור והרבה לבושים, לעומת זאת התורה יש בו הרבה אור ומעט לבושים, וברגע שאדם לומד תורה אז מין במינו חוזר וניעור, מין באינו מינו בטל בשישים, אבל מין במינו חוזר וניעור, א"כ אדם שלומד תורה להתחבר לנותן התורה אז מקבל כוח הרבה יותר חזק, וזה תורה לשמה.

צריכים לדעת שיש תפקיד ביד ואסור למעול בזה

ועל ידי האמונה שכל חיות האומות מהתורה. יתכן שני אנשים עושים אותם פעולות אבל כל אחד חושב משהו אחר לגמרי, אדם שחושב לשם מצוה אז צדיקים ילכו בם ואחד שחושב לשם תיאבון אז רשעים יכשלו בם. למעשה הקב"ה נתן לך תפקיד בידך

אפשר לשום בריאה להתקיים בלי חיות הקב"ה, וזהו ואתה מושל בכל, והלא אמרו חז"ל **אורייתא וקודשא ב"ה חד**, כלומר, התורה והקב"ה חד הם, כי הכל נברא עם התורה והתורה זה הקב"ה, אנכי ר"ת אנא נפשאי כתבית יהבית, א"כ כשאומרים שלית אתר פנוי מיניה הכוונה הוא על התורה. **א"כ** נמצא, שגם לגבי התורה נאמר הכלל שלית אתר פנוי מיניה. **כי כל העולמות וכל האומות, אין להם חיות רק מן התורה.** א"כ לכל מקום שאתה רק מגיע לשם, ולכל זמן שאתה מגיע במשך השנה, ואת כל מי שאתה פוגש, בתמצית זה התורה, אם אתה חי עם התורה יש קיום למקום לזמן ולנפש, ואם אתה לא חי עם התורה אז אין קיום למקום הזה ולזמן הזה ולאדם הזה.

**אדם שחי בנתק זה
משפיע עד פאריז**

אדם שחי עם הקב"ה אז הוא בעצמו נהיה באחדות עם התורה וגם כל הסובבים אותו כולם הופכים להיות באחדות עם התורה. ואם אתה בנתק מהקב"ה אז לא רק שאתה בעצמך בנתק מהתורה אלא זה גם משפיע על כל הסובבים אותך עד פאריז, וכמו שידועים אם מישהו מחלל שבת שם זה בגללך, יש אנשים שלומדים תורה כדי להיות אחרי זה משהו, וברגע שכבר מקבל תפקיד אז מתחיל להשתלט על כולם, או שחי את הפחד ואת הסכנה, שהוא עלול להפסיד את הנותן התורה,

דבר בכל דרכיך דעהו בכל דבר בעולם נמצא הקב"ה ואותיות התורה ואתה חייב לפעול לפי זה. לעולם ד' דברך ניצב בשמים הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, הקב"ה אומר כל הזמן יהי רקיע, הקב"ה לא ברא את העולם והלך לו לדרכו, אלא כל הזמן מחדש בורא יש מאין, אלא הוא עושה זאת בכזה מהירות ובכזה חכמה שאנו לא מרגישים זאת כלל, ועל ידי אמונה אנו צריכים לדעת שכל הזמן מתחדשים, עבודה שלנו הוא לפחד לא להיות בניטוק כדי לתפוס את החיבור. וזה על ידי השפלות שאנו חיים כל הזמן.

**הדומם צומח וחי ומדבר
גולם חיים מהקב"ה**

א"כ דבר ראשון באורייתא ברא קוב"ה עלמא. ולכן אין דבר בעולם שאין שם חיות מאותיות התורה, גם דומם גם צומח גם חי וגם מדבר יש להם חיות מהתורה. ויש מעל כולם את נותן התורה שמחיה ומהווה כל דבר, **ובאורייתא מתנהג עלמא**, שלא רק עצם מעשה הבריאה היה באמצעות התורה, אלא הנהגת העולם בכל עת ושעה, כלומר, השפעת חיות הקב"ה לקיום העולם הוא על ידי התורה.

בעולם שנה נפש יש חיות התורה

וכיון שכן, כמו שלגבי הקב"ה אמרינן **דלית אתר פנוי מיניה**, כלומר, **שבכל מקום הוא חיותו ואלקותו**, ואי

רוצה שזה יהיה לך כ"כ ברור שבעצם אף פעם לא נגמר לך עבודה וזה תמיד לכל החיים, ועבודת האדם הוא בכל מחשבה ובכל דיבור ובכל מעשה להכניס בכל דבר את הקב"ה שמחיה ומהווה כל דבר.

העולם מורכב מד' יסודות

עבודת ישראל מסביר איך קרה מבול בעולם, אלא העולם מורכב מד' יסודות אש מים רוח ועפר, ובעצם האש לא מסתדר כלל עם המים והעפר לא מסתדר כלל עם הרוח, אלא עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום והכניס שכל אחד ייכנע לשני וככה העולם עומד, כלומר בשורש כולם אחד גם המים והאש גם העפר עם הרוח, וככל שמתרחקים מהקב"ה בזה אתה מפריד את עצמך מהשורש ואז אתה מביא מבול לעולם, וברגע שאדם חי על פי התורה בזה מאחדים את כל הכוחות הללו ואז יש קיום לעולם, אבל בדור המבול אז נהיה פירוד באדם בעצמו ובין אנשים ואז נהיה פירוד בין היסודות של העולם, ואז נהיה מבול בעולם. ובעצם היה מספיק צדיק אחד שיגין על כל העולם אבל המים דחקו אותו פנימה וככה נהיה מבול.

צריכים לקחת אחריות על מה שעושים

ומזה אנו רואים שאדם צריך לקחת אחריות על מה שעושה, גם על

ולכן חי בהכנעה בשפלות ובביטול הגמור, ואז הוא מקבל כל הזמן חיות חדש וזה משפיע על כל הסובבים אותו. וכמו שאמר הנועם **אלימלך** מספיק לנו צדיק אחד שחי בכזה צורה כדי שיהיה לנו הגאולה השלימה.

הקב"ה רוצה כזה חיבור שישפיע כל כולם

כתוב שהקב"ה אומר עד היום הזה בבקשה פתחי לי פתח כחודו של מחט וברגע שתעשו זאת אני כבר יביא את הגאולה שלימה. רק הבעיה הוא שאף אחד עד עכשיו עוד לא פתח אותו ולכן משיח עוד לא מגיע. הכוונה בזה הוא שתמיד יש לנו שאלה האם יש הרחבת הדעת או שאין האם יש מוחין או שאין יש שמחה או שאין שמחה האם יש התחדשות או שאין, תכלית הכל תלוי האם אתה מחובר או לא, וברגע שאתה מחובר אז משיח כבר הגיע אצלך, אבל הקב"ה רוצה שיהיה לך כזה חיבור להקב"ה שזה ישפיע לא רק לך אלא לכל הסובבים אותך עד שיהיה מציאות של יכירו וידעו כל יושבי תבל.

עבודה לחפש את הקב"ה לא נגמרת אף פעם

השפ"א מסביר מה הכוונה כל יושבי תבל, ואם זה יהיה חצי עולם האם זה לא מספיק, ולא יהיה בה שום מיעוט ואם זה יהיה חצי לבנה האם זה לא מספיק לך, אלא הכוונה הוא הקב"ה

לבד ולא צריך את הקב"ה, אבל עם הניסיון הכל הולך הפוך על הפוך, ואיך אפשר לבטל רצונך מפני רצונו, אלא לית אתר דפנוי מיניה, ולכאורה הרי אני לא מבין את זה אלא לית מחשבה תפיסה ביה כלל, ועצם החיבור נותן לאדם כוח להמשיך הלאה.

כל העולמות וכל האומות יש להם חיות רק מהתורה

אבל אדם צריך לדעת שהתורה שהוא לומד תכלית הידיעה לדעת שאינו יודע, התורה מגיע מאור התורה וזה מגיע מאין סוף ב"ה, ומזה אדם מקבל כוח לחיות שבכל מקום הוא חיותו ואלקותו וזה לית אתר דפנוי מיניה. ואורייתא וקוב"ה חד, א"כ כל העולמות וכל האומות אין להם חיות רק מן התורה.

החלק המעשה שלו וגם על החלק הדיבור שלו וגם על החלק המחשבה שלו עד שנהיה קומה שלימה בעולם.

עצם החיבור נותן לאדם כוח להמשיך הלאה

הענין הוא, כי באורייתא ברא קוב"ה עלמא, אדם צריך לדעת שאין מקום בעולם שאין שם חיות מהתורה, ובאורייתא ברא עלמא. הקב"ה לא ברא את העולם לפני אלפי שנה והלך לדרכו, אלא כל שנייה ורגע הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. וברגע שאנו אומרים שלית אתר דפנוי מיניה מתכוונים לומר שבכל מקום יש שם חיות אלוקותו ית', וכמו דלית אתר פנוי מיניה. שבכל מקום הוא חיותו ואלקותו, ומה הכוונה שיש לאדם ניסיון, אלא בלי ניסיון אדם מסתדר

יום ג' פרשת ויגשג' טבת

שיעור ב'

לכל מקום שאדם מגיע יש
עליו לתקן שם משהו

אנחנו נמצאים כבר אלפי שנה בין הגויים, יצחק אבינו לא יצא מארץ ישראל ועכ"ז תיקן מה שעליו לתקן, תיקן הכוונה לתקן את השבירה, ועל ידי שיהודי חי עם התורה זה בעצמו מחזיר כל דבר לקדושה, למעשה הקב"ה לא נתן לנו להיות מדי הרבה בארץ ישראל ועם ישראל מפוזר ומפורד בין העמים, וזה למעשה השגחה פרטית שהקב"ה נתן לנו כדי שכל אחד יתקן מה שעליו לתקן בעולם, וזה הרחיב לנו ה**בעש"ט** שזה עבודת האדם בעולם להרים כל מקום שמגיע לשם להקב"ה, ולכן נוהגים לברך שהכל בכל מקום שאנו מגיעים או ללמוד שם משהו כדי לתקן את אותו מקום, ואדם שנקלע להגיע למקום מסוים הרבה פעמים כנראה שעליו לתקן שם הרבה ניצוצות שיש לו שם.

לתקן או לא תלוי בחשיבה שלך

לכל מקום שאדם מגיע לשם הוא יכול להתרגז על המקום ואז לא עשה

התורה הוא חכמה עילאה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה ויהי כל הארץ). דברנו שכל העולם נברא על ידי התורה, ובכל דומם צומח חי ומדבר יש בתוכו אותיות התורה, הקב"ה ברא את היהודי שהוא כלול מכל התורה כולה, כי ישראל אורייתא וקוב"ה חד הוא, הקב"ה זה התורה כי אנא נפשאי כתבית יהבית, התורה הוא חכמה עילאה שלית מחשבה תפיסה ביה כלל, החיות של יהודי הוא ישירות מהתורה בעצמו, א"כ כל דבר שיהודי עושה לא משנה מה ברגע שחי עם אמונה שיש שם חיות מהקב"ה בזה הוא מעלה את הניצוצות שיש שם להקב"ה.

הקב"ה נתן לנו כוח
לגאול את הניצוצות

וכן כל פעם שיהודי הולך לעשות ברכה אם הוא אוכל בלי ברכה הוא גנב, ואם הוא מברך אז נתן לבני אדם, הכוונה שהקב"ה נתן לנו את הכוח לגאול את הניצוצות מכל מקום על ידי עבודה שלנו.

שכל אחד יש לו את עבודה הפרטית שלו בעולם אבל את הכוח מקבלים אנו מהכלל, והכלל יכול לעזור לפרט להתקדם בעבודת השם ית'.

סיפור עם הבעש"ט הק'

ולכאורה הלא האומות רחוקים מדרך התורה ומה הם יעשו. הדומם צומח חי ומדבר הם היהודים מעלים, וכמו **שהחקל יצחק זי"ע** היה אומר בשבועות, שאצל **הבעש"ט הק'** בשנה אחת בחג השבועות הגבאי היה בדרך להכניס את הקרעפלעך לטיש, אבל היה פחד שלא יישאר לו שום דבר, וככה בדרך תפס כמה והכניס לתוך פיו. ואז אמר לו הבעש"ט הק' שהקב"ה ברא את העולם ופיזר ניצוצות הקדושות בכל העולם, וגם בתוך החיטה הזאת שיש בשדה הקב"ה הכניס ניצוצות שצריכים תיקון, והם מתפללים שיגיעו לתיקון, מתי שזורעים אותם ומתי שזה גודל ומתי שקוצרים אותם שיכנסו לתוך השק כי יש כאלו שנופלים בדרך.

ואחרי זה עושים דש ומפזר לרוח תמיד יש כאלו שנופלים והם עומדים ומתפללים שיעברו את כל המסלול ויגיעו ליהודי שיברך עליו, ואחרי זה כשנכנסים למטחנה וטוחנין אותו גם שם הם מתפללים שלא יישארו בחוץ ושלא ידבקו לקירות של המכונה, ואחרי זה הם מתפללים שיגיעו לבית של יהודי, אבל גם אז צריכים רחמים גדולים כי יש כאלו שנדבקים על הסיר

שום דבר, והוא יכול להעלות משם מה שעליו להעלות ואז הועיל הרבה מאוד. והכל תלוי בחשיבה שלך, אדם צריך לדעת שהקב"ה הביא אותך לשם והוא רוצה שאתה תעלה משם מה שאפשר להעלות משם להקב"ה, ורק בשביל זה הקב"ה הוריד את האדם לעולם כדי לתקן את כל זה.

עבודה שלנו הוא מהפרט אל הכלל

א"כ כל העולמות וכל האומות אין להם חיות רק מהתורה. הקב"ה צמצום את עצמו בעולם שנה נפש, עולם זה כל מקום שאתה מגיע לשם, שנה זה כל שנה מחדש, נפש הכוונה כל בריאה מחדש. לפני בריאת העולם לא היה הבדל בין מקום למקום ולא היה הבדל בין היום למחר וגם לא בין אתה לאני הכל היה אחד באחדות הגמור. ואחרי בריאת העולם הכל נהיה בפירוד, מאז יש כל מיני מקומות ואחד לא דומה לשני ויש כל מיני ימים וכן הרבה סוגים של אנשים בעולם, עבודה שלנו הוא מן הפרט אל הכלל להחזיר כל דבר להקב"ה שהוא הכלל.

נכון שיש עבודה פרטי אבל כוח מקבלים מהכלל

יהודי צריך לומר בשבילי נברא העולם, ויש לי עבודה איפה שאני נמצא לא משנה אם זה במקום שאני נמצא או במעברים שלי או בחושך שלי, נכון

חיות לחיות, הקב"ה נקרא שכונה כי הוא שוכן בתוך כל דבר בעולם, וכל פעם שיהודי מגלה את הקב"ה במקום שהוא נמצא בזה הוא מעלה את עצמו להקב"ה, וזה על ידי שמעלה ג"כ את הניצוץ שלו שנמצא שם, וברגע שאדם מעלה את הניצוץ שלו להקב"ה הוא בעצמו מתעלה מזה ג"כ להקב"ה. כתוב ואברכה מברכך, ברגע שאדם מברך את השני הוא מתעלה ג"כ וגם הוא מקבל כוחות מזה.

הגויים נבראים מהפגמים שלנו

אבל יש גם הפוך, ומקללך אאור, כלומר הוא לא מזיק רק לשני אלא גם לעצמו ח"ו. א"כ אדם צריך לדעת שעל כל מחשבה דיבור ומעשה אדם צריך לקחת אחריות על זה, ולכן היהודים יש להם מה לתקן בעולם, הדומם צומח וחי ג"כ מבין מה הם מחפשים בעולם, אבל הגוי שהוא המדבר מה הוא מחפש כאן בעולם, ואיזה תיקון עליו לעשות. אלא הגויים נבראו דווקא מהפגמים שלי, וברגע שאתה פוגם הם מקבלים את החיות שלך, אדם מקבל חיות מלמעלה ויש לו ברירה או להכניס את זה לקדושה או לתת אותם לקליפות. ר' אשר היה אומר אנחנו המפרנסים הכי גדולים לסטרא אחרא. כל פעם שאדם מדבר לשון הרע רכילות כעס מחלוקת וכדומה בזה אנחנו בעצמינו נותנים להם חיות לחיות.

בצדדים, בקיצור החיטה מתפללת שיגיעו לתוך הקרעפלעך וגם שיאכל אותו יהודי ויעשה ברכה עליו, והם חיכו שהבעש"ט יאכל אותם ויעשו עליהם ברכה, ולמעשה הלך הגבאי ותפס כמה בדרך והם לא הגיעו כלל לתיקון שלהם.

אפילו עלה אסור לקטוף

אדם צריך לדעת לקחת אחריות על כל דבר ועל כל חפץ בעולם, צדיקים מאוד החשיבו חפצים, **הרבי הרי"צ זי"ע** הלך לטייל עם אביו **הרבי הרשב"ב זי"ע** ותוך כדי הילוכם קטף הרבי הרי"צ איזה עלה יפה שראה. אמר לו אביו איזה רשות יש לך לקטוף עלה מהעץ שלו וככה להוציא משם את החיות שהיה לו עד עכשיו. כלומר צריכים לקחת אחריות כל על דבר כי כל דבר יש לו את התכלית שלו למה הוא הגיע לעולם. א"כ הדומם יש לו תפקיד בעולם וכן הצומח וכן החי, אבל הגוי המדבר מה הוא עושה כאן בעולם. **מהו הארת התורה** שיש אצלם, שיהא שייך לומר **שחיותן ממנה**. ואיזה תיקון עליהם לעשות בעולם.

אדם שלא חי עם הקב"ה מפרנס את הקליפות

אלא הכוונה הוא שאדם שלא חי עם הקב"ה הוא זה שנותן להם

בכל מקום יש אותיות שמחיה אותם

ומהו התורה שחיותן ממנה. הוא, כי אחר דור הפלגה כתיב כי שם בלב ד' שפת כל הארץ. אף שנתבלבלו כל הלשונות, לא כתוב חלק אלא בלב, מכל מקום נשאר בכל הלשונות דבר מה מלשון הקודש. לא משנה איזה שפה מדברים תמיד יהיה לפחות מילה אחד מלשון הקודש, ועל ידי הפגמים שלנו לקחו איתם איזה תיבות הכתובים בתורה, ומאותם תיבות יש להם חיות להמשיך הלאה, הכוח הגרעיני הוא משהו קטן ואפשר עם זה להחזיק את העולם או ח"ו להחריב את העולם, וברגע שאדם לוקח את החיות לעצמו בזה אתה מפרנס אותם. ומהן הוא חיותן עד שיש צורך לעולם באומות. וזה הסיבה שיהודים נמצאים בעולם ועבודה שלנו הוא להחזיר את החיות מכל מקום להקב"ה.

אברהם ידע איזה שם לתת לכל אחד

ובליקוטים כותב: ואפילו כל הנבראים יש להם חיות מהתורה, ולכן ויקרא האדם שמות לכל הבהמה, ואיך הוא ידע איזה שמות לתת לכל אחד, אלא שידע אותיות שהם חיותו של המין ההוא שבו תלוי, וקרא זה השם, וכן כל אדם הנקרא בשם הוא חיותו. אברהם הכיר כל דבר ולפי זה נתן לכל אחד את השם שלו. ידוע, שכל מה שבועלים אין לו חיות רק מהתורה, שהכל נאחזים

אני בעצמי יצרתי את ההתנגדות מולי

כל פעם שמישהו מציק לי, דבר ראשון אני בעצמי עם הפגמים שלי אני יצרתי את ההתנגדות הזאת שיש לי כרגע, ויש לי ברירה או להחזיר אותם להקב"ה ובזה הכל יסתדר, או להמשיך הלאה להתעסק עם זה והמצב תהיה עוד יותר גרועה ולא יותר טוב. ואיך מתקנים את התורה, זה רק אדם שלא מדבר לשון הרע ורכילות, ועכשיו יש לנו הזדמנות להחזיר כל דבר להקב"ה ואז יהיה לי שקט.

הדור הפלגה רצו להראות את עצמם לכולם

הדור הפלגה היו הראשונים שרצו להתנתק מהקב"ה, היום אנשים מאוד עסוקים להראות לכולם מי הם, ובגלל זה בונים בנינים גדולים וגבוהים, ומסתובבים עם רכבים הכי מפוארים, וגרים בבית הכי יפה, ולבושים הכי יפה, הכל כדי לבלוט את עצמו החוצה, ובזה אדם מנתק את עצמו מהקב"ה. ושם בלב ד' שפת כל הארץ. בפשטות לומדים שהקב"ה הכניס להם בלבול, אלא היה לו לומר שהקב"ה חילק אותם לכל העולם, אלא הכוונה הוא שלקחו איתם לכל מקום שהלכו חלק אחד מהקדושה.

הגלות הוא כי עלינו לברר
אותיות בכל מיני מקומות

ולכן גלו ישראל בין האומות, כדי שיבררו
אותיות הקדושים, כל אחד מוטל
עליו לברר אותיות התורה השייכים
אליו, אותיות התורה שנתערבו ביניהם,
על ידי עסקם ודבורם עמהם. יהודי
צריך לדעת שהוא הגיע להם בהשגחה
פרטית וזה לא סתם שהגיעו לשם.
וישראל ע"י עיסוקם ודיבורם עמהם,
מעלים הדבורים לשרשם להתורה.

הגלות הוא בגלל
עצלות המחשבה

ואם היו ישראל עובדים את ד' בדעת
שלימה, דעת זה חיבור, כלומר
בכל דרכיך דעהו. היו ממהרים
להשלים התורה ולברר מהם מה שנפלו
ביניהם. רק על ידי קטנות שכלם. ר'
אשר קרא לזה עצלות המחשבה,
כלומר במקום להפעיל את המחשבה
אתה מפעיל את הידיים ואת הרגליים
ואת המחשבה בתוכו, וזה הכוונה
יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך.
הידיים והרגליים יכולים לעבוד לך
אבל הראש צריך להיות במקום אחר
לגמרי. צריך להתארך הגלות במשך
הזמן, עד שיבוא משיח במהרה בימינו,
ואז יקוים כי אז אהפוך אל עמים שפה
ברורה וגו', והבן. ואז יהיה התיקון
השלם בעולם.

בה, וכל האומות, לולא שנזכרים בתורה
לא היו מתהווים כלל, וזכרונם על ספר
התורה, הוא הווייתם וחיותם, ולכל
דבר אחיזה באותיות התורה לכל אומה
ולכל לשון.

להכניע את הגוי תלוי
בעבודה הפרטי שלך

[נחזור למאור עינים שהתחלנו].
כמאמר רבותינו ז"ל ט"ט בכפתי
שתיים, פ"ת באפריקי שתיים. ואותיות
הללו מחיים אומות שלימות בעולם.
ועבודה שלנו ברגע שאנו חיים על פי
התורה, אז וכל הרשעה כולה בעשן
תכלה, ובזה אנו מוציאים הקליפה את
החיות משם ואז הם כבר לא הולכים
נגדנו, ואז יכירו וידעו כל יושבי תבל כי
לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון. אם
הגויים יהיו נגדך או שהם ייכנעו מלפניך
זה תלוי רק בעבודה הפרטית שלך.

הצדיקים היו מוציאים
את החיות מהגויים

מספרים שאצל החקל יצחק זי"ע הגיע
אחד והתלונן על גוי שמציק
לו. והגיע לבקש ברכה. והחקל יצחק
בירך אותו שיהיה בהצלחה והעניין
יסתדר. ועד שאותו יהודי הגיע הביתה
כבר הגוי מת במקום. כלומר הצדיקים
היה להם כוח להוציא מהגוי את הניצוץ
שמחיה אותו וככה בעצם הגוי מת כי
אין לו יותר מאיפה לחיות.

